

[Dyremose]

for, at man i den mellemliggende periode – der kan godt gå op til 2, måske 3 år – stadig væk vil have en meget langsom og meget dyr typegodkendelse i Danmark. Jeg vil derfor gerne spørge industriministeren, om han vil tage specielle skridt for at afhjælpe branchens problemer i den mellemliggende periode.

Industriministeren (Erling Jensen):

Jeg vil som hidtil drøfte med såvel branchen som de myndigheder, der har med mål og vægt at gøre, om vi, inden den nye lovgivning træder i kraft, kan iværksætte aktiviteter, der i et vist omfang kan nedbringe tidsintervallet. Men de store ændringer tror jeg vi er enige med hr. Dyremose i må afvente den nye lovgivning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1–21

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af:

Forslag til lov om liniekonferencer.

(Lovforslag nr. L 93. Fremsat 4/2 82. Første behandling 18/2 82. Betænkning 1/4 82).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1–11

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov og lov om euforiserende stoffer. (»Narkotikahæleri«).

(Lovforslag nr. L 65. Fremsat 22/1 82. Første behandling 3/2 82. Betænkning 1/4 82).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Knud Lind (FP):

Vi har stillet et ændringsforslag til lovforslag nr. L 65, idet vi har sidestillet straffesammenhængen i § 191 a med straffesammenhængen i § 191, stk. 1, 2. pkt., i den nuværende straffelov. Årsagen til det kan man bl.a. se, hvis man læser justitsministerens bemærkninger til lovforslaget, hvor han siger, at når man ønsker denne lovændring, er det, fordi man ønsker at ramme de finansielle bagmænd og hæleri. Det er vi fuldstændig indforståede med i fremskridtspartiet, men på lige fod med Dommerfuldmægtigforeningen og nogle statsadvokater har vi påpeget, at det vil være ønskeligt, om man ligestiller straffesammenhængen i den nye § 191 a med straffesammenhængen i den nuværende § 191, stk. 1, 2. pkt.

[Knud Lind]

Det, vi også bør se på, er forslaget § 2, hvor man har overført strafferammen på 2 år fra lov om euforiserende stoffer direkte til dette lovforslag. Der har man altså ikke haft nogen bekymringer. Man må sige, at det virker en lille smule mærkværdigt, når man ser, at partier som CD, de konservative og venstre ikke ønsker denne udvidelse. Det er jo netop de partier, som har råbt så gevaldigt op om, at vi skulle have fat i de finansielle bagmænd. Når man kommer til spørgsmålet om, hvorledes strafferammen skal være, så mener de altså, at de, der virkelig tjener på det, bagmændene, skal kunne slippe med 6 år, mens vedkommende, som har indsmuglet stoffet eller overdraget det – det drejer sig her om § 191, stk. 1, 2. pkt. – får op til 10 år.

Vi har jo allerede set, at der er faldet nogle domme på helt op til 10 år, og derfor mener vi, at man allerede på nuværende tidspunkt burde tage højde for det. Det mener også Dommerfuldmægtigforeningen og nogle statsadvokater, og derfor kan jeg anbefale ændringsforslaget.

Wilhelm (VS):

VS vil stemme imod fremskridtspartiets ændringsforslag om en højere strafferamme, og vi vil stemme for justitsministerens ændringsforslag om en tidligere ikrafttræden. Jeg kan med det samme sige, at vi vil stemme for lovforslaget som helhed ved tredje behandling, men at vi gør det med den allerstørste skepsis, og at vi i virkeligheden ikke tror på, at denne lov kommer til at virke imod bagmændene, sådan som ministeren påberåber sig. Det vil jeg godt have lov til at udbyde, da vi ikke er betækningsberettigede. Jeg kan sige med det samme, at jeg vil bruge hele min taletid, og der er 9 minutter tilbage, så de medlemmer, der er ligeglade med, hvad vi stemmer om om lidt, kan nå at gå ud og drikke kaffe.

Vi tror, det her er vigtigt, og vi mener, at behandlingen af denne sag har vist, at loven ikke fungerer efter de hensigter, ministeren har lagt frem. Der er et bilag til betænkningen, som består i Københavns politidirektørs besvarelse af udvalgets spørgsmål om, hvordan man begrunder, at dette vil ramme bagmænd, og hvordan virkningen vil være, og hvordan det vil hjælpe politiet. Svaret er endda usædvanlig tyndt, selv i betragtning

af, at det kommer fra Københavns politidirektør. Han anfører 3 eksempler fra den seneste tid. Ingen af disse eksempler drejer sig om noget, der bare ligner bagmænd.

I det første eksempel er han ked af, at det ikke var muligt at opretholde en varetægt ud over 5 uger for en person, der næppe kan straffes. Det, han i øvrigt skriver om det eksempel, tyder på, at det, Københavns politi har lyst til at bruge denne nye paragraf til, er at sikre sig, at man kan varetægtsfængsle og isolere folk på et grundlag, som er overordentlig spinkelt; det er i hvert fald ikke bagmændene, han dér refererer til.

I det andet eksempel blev personen faktisk dømt, uden at man havde denne nye paragraf, og det var ikke en bagmand, det var en person, som var fuldstændig perifer i den pågældende transaktion.

I det tredje eksempel blev personen faktisk også dømt, uden at man havde denne nye paragraf, og der var heller ikke tale om nogen bagmand, men også om en fuldstændig perifer person.

Det er de eneste tre eksempler, politidirektøren remser op som belæg for, at denne nye lov vil hjælpe til at ramme bagmændene. Uden noget som helst belæg i sine egne eksempler slutter han med, at han med disse eksempler fra allernyeste tid klart påviser, hvordan lovforslagets gennemførelse vil – og så forkorter jeg citatet lidt – typisk hjælpe til bedre at ramme bagmænd. Det er der intet som helst belæg for i hans egen opremsning.

Hvis vi går videre til baggrunden for dette lovforslag, ligger den i den diskussion, der har været ført i Ugeskrift for Retsvæsen, hvor et af de resumerende indlæg er skrevet af den juridiske chef for det københavnske politis narkoafdeling, politiadvokat Volmer Nissen. Han anfører i sine argumenter 4 eksempler, og der er heller ingen af disse 4 eksempler, der har at gøre med egentlige bagmænd.

I det første eksempel er han i virkeligheden ked af, at retten frifandt den pågældende. Ja men det ville retten blive nødt til også efter denne nye paragraf. Og det kan altså ikke nytte noget, at Københavns narkopoliti er utilfreds med, at retten somme tider ikke finder, at narkopolitiets bevisligheder er tilstrækkelige. Det er galt nok, at man nedsætter kravene til bevislighederne i narkosager, men det bør vel fortsat være sådan, at når

[Wilhelm]

politiet ikke kan anføre noget, der bare ligner et bevis, så skal der frikendes. Det kan ikke nytte noget at anføre dette som et eksempel på, at man må have en hæleriparagraf.

I det andet eksempel blev den pågældende person faktisk dømt, men det var for en helt perifer handling, der intet havde med bagmandsvirksomhed at gøre.

Det tredje eksempel, Volmer Nissen nævner, er det eneste, der ville være ændret ved denne nye lov. Det er det eneste, hvor man kunne sige, at den pågældende ikke kunne rammes efter gældende lov, men måske ville kunne rammes efter denne nye lov. Til gengæld må man sige, at der ikke er tale om bagmænd. Der er tale om personer, der drypper lidt på, efter at de har gjort en beskeden vennetjeneste i sagen. Andet og mere var det ikke.

I det fjerde eksempel, han nævner – andre er der altså ikke – blev den pågældende faktisk dømt. Man kan måske sige, at domstolene dér strakte loven temmelig langt, og det kan domstolene måske blive fri for, når de nu har en anden paragraf at gå efter.

Det er det belæg, man har for denne narkohæleriparagraf. For mig at se ligner det altså en rituel handling. Der er hysteri omkring de her ting. Der er krav fra politiet, som ikke rigtig kan stille noget op imod det, hvilket vel er forståeligt, for hvad kan et politi stille op over for en lovovertrædelseskategori, hvor sælger og køber er enige om at omgå loven, hvor ingen af dem føler sig snydt i første omgang, men de har en fælles interesse i at omgå loven? Det kan man erfaringsmæssigt ikke, det viser al forbudspolitik at man ikke kan. Det kan kun bekæmpes ved at bekæmpe årsagerne til den efterspørgsel, der er. Men politiet bliver selvfølgelig frustreret, når det ikke rigtig kan stille noget op, og så kræver det nye paragraffer og nye ting, og så kommer det altså her og bliver imødekommet af tinget med en rituel handling, som sandsynligvis overhovedet ikke vil virke i retning af at ramme bagmændene.

Jeg skal anstændigvis sige, at Volmer Nissen dog har så megen realitetssans i behold, at han slutter sin artikel med at skrive, at han ikke deler de optimistiske forventninger om, at en sådan ny lovregel vil kunne fange bagmænd. Han siger:

»Vor erfaring tyder mest på, at de, som vi ved det nødvendige supplement til lovgivning-

gen er i stand til at drage til ansvar for deres handlinger, er personer hørende til narkohandlerens omgangskreds eller kurerer.«

Andet og mere er det ikke efter Volmer Nissens opfattelse. Ikke desto mindre siger ministeren, at dette ikke er for at ramme nogle små fisk, det er for at ramme bagmænd, og ikke desto mindre siger politidirektøren, i modstrid med sin egen juridiske narkochefs vurdering, at dette vil hjælpe til at ramme bagmænd.

Vi tror ikke på det, og hovedgrunden til, at vi stemmer for dette forslag – det må jeg sige rent ud – er, at vi ikke vil stå model til de beskyldninger, vi ved der vil komme, og som vi ikke har en levende chance for at sejle op imod, beskyldninger for, at vi dækker over narkohandlere og ting og sager. Lad det så stå sin prøve, nu har vi udtalt vores skepsis. Vi stemmer for dette lovforslag, men vi tror ikke en døjt på det, og vi vil forlange, at erfaringerne med denne lov bliver løbende forelagt retsudvalget. Vi vil vide, hvad det nu er for sager, man får fat i: er det de små fisk eller er det bagmændene?

I den sammenhæng vil jeg godt sige, at jeg tror, vi bliver nødt til at vurdere hele dette problem om igen og meget grundigt på baggrund af de ting, der er kommet frem på det sidste. Bl. a. hævder amtssocialinspektør Lars Lundgaard, at det egentlige antal virkeligt afhængige narkomaner her i landet er helt nede på 4.000, og andre siger, at det nok er for lavt, men realistisk vel ikke er mere end 6.000–8.000. Det er galt nok, det er selvfølgelig et problem, men lad os se på, hvordan det tackles.

Justitsministeren har for nylig oplyst, at antallet af tiltaler for grov narkotikakriminalitet er vokset meget, meget stærkt i de seneste år, så man nu er oppe på 1.600 om året. Ja men hvad er det så for folk, man har fat i? Kan det være bagmænd? 1.600 om året til at dække et marked, der består af måske 4.000 eller – hvis vi bruger de mere pessimistiske tal – 6.000–8.000 narkomaner her i landet! Det vil sige, at hver af dem, man knalder ind, har forsynet gennemsnitligt 3–5 narkomaner. Det er ikke bagmænd, man har fat i med denne lovgivning. Det er rituelle handlinger. Vi kan blive ved, og vi kan blive ved, man kan knalde 3.200 ind i stedet for de 1.600; det fører bare til, at priserne selvfølgelig bliver højere, for behovet er der stadig

[Wilhelm]

væk. Så kan man knalde 6.400 ind året efter, hvis man bliver ved med den bevidstløse politik og tror, at narkotikaproblemet er noget, der klares ved at øge politistyrken i narkeafdelingerne.

Dette er et af de rituelle eksempler, og det er med største betænkelighed, vi stemmer for det. Som sagt mest ud fra det gustne overlæg, at vi godt ved, hvordan det ville blive brugt imod os, hvis vi ikke stemte for det. Vi har ikke nogen som helst chance for at forklare i en større offentlighed, hvorfor vi egentlig gør det.

Men lad det så stå sin prøve, og lad os til gengæld sørge for, at erfaringerne med denne nye lov bliver løbende efterprøvet, så vi kan se, om justitsministeren får ret i, at det er bagmænd, der bliver ramt, eller vi andre får ret i og Volmer Nissen får ret i, at det i virkeligheden kun er venner og bekendte og kurerer og små hjælpere, man får fat i med denne ny lov.

Inge Krogh (KrF):

Da kristeligt folkeparti ikke er berettiget til at udtale sig i betænkningen, vil jeg her udtale, at vi gerne vil stemme for fremskridtspartiets ændringsforslag.

Justitsministeren (Ole Espersen):

For at undgå misforståelser skal jeg sige, at i det omfang man kan bevise, at en person er bagmanden til en narkoforbrydelse, så bliver han altså dømt efter den nugældende regel, der har 10 års strafferamme. Det er de tilfælde, hvor man kan bevise, at han har fået udbytte, uden at kunne bevise, at han har været bagmanden, vi ønsker at ramme med den 6 års strafferegulering, der er tale om her.

I øvrigt vil jeg ikke gå ind i den debat, som hr. Wilhelm rejste. Hr. Wilhelm sagde, at der mere eller mindre var tale om en rituel handling fra vores side. Jeg synes, nogle af hr. Wilhelms bemærkninger om politiet og anklagemyndigheden også bærer et vist præg af rituelle bemærkninger her fra talerstolen. Men jeg er enig med hr. Wilhelm i, at vi må lade det komme an på en prøve; vi må se, om politiet og anklagemyndigheden og ministeriet har ret i, at denne bestemmelse kan være af praktisk betydning.

Jeg synes, hr. Wilhelm burde anerkende bl.a. politidirektørens udtalelse om, at domstolene har været villige til at strække sig meget vidt. Han giver udtryk for, at det i og for sig er lidt utilfredsstillende, at lovgivningen er uklar, og at domstolene må vise god vilje til at dømme efter uklare paragraffer. Så er det da udmærket, at man laver paragrafferne klare og rimelige, således at man kan forstå, hvad der står i dem, og således at domstolene ikke skal føle sig forpligtede til at vise megen god vilje for at kunne anvende paragrafferne.

Jeg vil til slut sige tak til udvalget for en hurtig behandling af lovforslaget og tak for den medvirken, man har ydet til at få det til at træde i kraft tidligere end foreslået.

Knud Lind (FP):

Om årsagen til, at man er fremkommet med et forslag om en ny § 191 a i straffeloven om euforiserende stoffer, kan man i bemærkningerne til lovforslag nr. L 65, side 2, læse:

»Endvidere er der blevet henvist til, at en sådan regel formentlig vil kunne forbedre mulighederne for at ramme de egentlige bagmænd inden for narkotikahandelen.

Justitsministeriet kan tiltræde disse synspunkter om behovet for en straffebestemmelse om »narkotikahæleri«.

Det var altså derfor, man ønskede dette lovforslag gennemført. Vi har fået en anden forklaring i dag her fra justitsministerens side, men hvis det var således, at det var så nemt at ramme disse egentlige finansielle bagmænd, ja, så var det jo slet ikke nødvendigt at lave det lovforslag, som justitsministeren fremkommer med. Årsagen til, at man har lavet en § 191 a, er, at man tidligere var udsat for, at man ikke var i stand til at ramme de finansielle bagmænd. Det er det faktum, vi må gå ud fra.

Bestemmelsen gælder ganske særligt for personer, der har indkasseret udbyttet, men som efter de nuværende regler ikke kan rammes, når deres medvirken må karakteriseres som efterfølgende. Man har således givet flere eksempler på, at bagmænd er gået fri. Det var nogle af dem, som hr. Wilhelm bl.a. var inde på. Det er muligt, at der ikke var nok eksempler, men der var dog trods alt nogle.

Bl.a. anfører politifuldmægtig Ib Henriksen nogle tilfælde, hvor noget sådant vil

[Knud Lind]

kunne forekomme. Hvis politiet under en ransagning hos A finder en kuvert gemt i køleskabet, indeholdende 100.000 kr. i kon-tanter, kræves der ikke megen tankevirk-somhed for at stille pågældende spørgsmålet, hvor pengene stammer fra. Det kræver derimod mere end to tanker at gennemskue, hvorfor reglerne er indrettet således, at A, der lyser af dårlig samvittighed over at have skjult pengene på Bs vegne, kan forlade poli-tistationen som en forfulgt uskyldighed, hvis han forudsatte, at pengene hidrørte fra Bs salg af narkotisk stof, medens han kan regne med års fængsel, såfremt han troede, at kon-tanterne skulle benyttes til Bs køb af narkotika. Det forekommer uacceptabelt, at As mere eller mindre tilfældige svar skal have den afgørende virkning for en eventuel retsfor-følgning.

I den nuværende § 191 i straffeloven står der i 2. pkt.:

»Angår overdragelsen en betydelig mængde særlig farligt eller skadeligt stof, eller har overdragelsen af et sådant stof i øvrigt haft en særlig farlig karakter, kan straffen stige til fængsel i 10 år.«

Denne bestemmelse betyder, at pågæl-den-de forhandler eller indsmugler af et særlig farligt stof kan få fængsel i op til 10 år, me-dens man med den nye bestemmelse reelt siger, at de finansielle bagmænd, som i øvrigt er vanskelige at ramme, eller hælere kan slippe med 6 år. Det er klart, at det må findes uacceptabelt. Derfor har Dommerfuldmæg-tigforeningen også henstillet i sit høringssvar, at man overvejer, om strafmaksimum for narkotikahæleri bør sættes op til 10 år. Man siger i sit brev af 29. september 1981:

»... at foreningen finder, at det bør over-vejes, om strafferammen for de grove tilfæl-de af narkotikahæleri bør være den samme som for de grove tilfælde i § 191, nemlig 10 år.«

Denne praksis med ligestilling har man i øvrigt overholdt i forslaget § 2 angående lov om euforiserende stoffer.

Jeg kan godt forstå, at man fra nogle sider måske er lidt imod det. Hr. Wilhjelm tror ikke på lovforslaget, men stemmer for det alligevel, fordi partiet i en større forsamling ikke ser sig i stand til at forklare sine syns-punkter. Det var da også en begrundelse for at stemme for et lovforslag! Det er i øvrigt noget nyt fra VS' side. At SF ikke rigtig kan

gå ind for det, er klart, når man ser Amager Bladet af 14. april 1982, hvor man skriver:

»Hash-Henriksen blev hyldet i Christiania.

Samtidig fik han overrakt et glas med hampefrø, en bog om, hvordan hampen skal dyrkes, samt en kasse øl.«

Det kan man kalde forsøg eller medvir-ken.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Som det vil fremgå af betænkningen til det foreliggende lovforslag, støtter SF lovfor-slaget. Jeg siger det bare, for at hr. Knud Linds ord ikke skal blive taget for gode varer fra denne talerstol. SF støtter det foreliggen-de lovforslag. Vi støtter ikke hr. Knud Linds ændringsforslag, det er rigtigt, men vi støtter lovforslaget.

Jeg vil godt benytte lejligheden til at sige, at det er såmænd heller ikke, fordi jeg har den store tro på, at det får nogen særlig virk-ning, men lad os prøve og se, hvad der sker. Vi støtter det i hvert fald.

Knud Lind (FP):

Indstillingen hos VS og SF må undre én, i særdeleshed da fru Ebba Strange og hr. Wil-hjelm m. fl. i én uendelighed har turet frem med, at vi fra dette folketing altid forsøger at ramme de små i samfundet, mens vi lader de store fisk glide igennem nettet. Med frem-skridtspartiets ændringsforslag er der en chance for at ramme de store, netop de fi-nansielle bagmænd, som man ikke hidtil har kunnet ramme. Vi siger: de skal ikke slippe billigere, med seks år, mens den lille fisk får op til 10 års strafferamme. Vi kan altså se her, at det ønsker fru Ebba Strange ikke, når vi virkelig når frem til realiteterne.

Jeg vil slet ikke kommentere hr. Wilhjelm's indlæg, for det var så usandsynligt, det, der kom.

Wilhjelm (VS):

At hr. Knud Lind ikke forstår logikken, er vi jo så vant til, men VS har faktisk også væ-ret imod strafferammeudvidelsen i § 191, som vi var imod § 191 i det hele taget. Vi har i almindelighed ikke tillid til store straffe, heller ikke når det drejer sig om bagmænde-ne eller de store økonomiske forbrydere, el-ler hvad det nu er for noget, ligeegyldigt om

[Wilhelm]

de hedder narkohajer eller de hedder Bonde Nielsen eller de hedder Glistrup, eller hvad de ellers måtte hedde.

Med hensyn til, at VS ikke mener at kunne forklare sig i en større forsamling, vil jeg sige: Jo, det tror vi helt bestemt, men vi tror ikke, vi ville få mulighed for det over for den hetzkampagne, som bliver sat ind.

Jeg har to bemærkninger til justitsministeren. Den første er foranlediget af hans udtalelse om, at det, jeg sagde om politi og anklagemyndighed, bar præg af ritual. Det synes jeg er ret besynderligt, men jeg ved godt, at det siger justitsministeren, hver gang man udtaler sig om hans kære politi. Det, jeg gjorde, var at referere og gennemgå alle de syv eksempler, som Poul Eefsen og Volmer Nissen har stillet op som begrundelse for en sådan hæleribestemmelse. Jeg kan godt forstå, at ministeren ikke ønsker at gå ind i en diskussion herom, for der er ikke ét af de syv eksempler, der vedrører bagmænd. Ministeren sagde ikke ét ord om, at det her ville ramme bagmændene, nej, nu var det noget med, at det var godt, at domstolene ikke længere skulle vise vilje til at strække loven.

Det med at vise vilje til at strække loven bebrejdede ministeren mig at jeg ikke havde nævnt. Ja men det nævnte jeg udtrykkeligt. Jeg nævnte det som den eneste begrundelse, der er tilbage.

Jeg vil godt tilføje, at jeg synes ikke i sig selv, at det er ubetinget fremragende, som ministeren åbenbart synes, at domstolene har vist god vilje til at ville strække loven, og derefter kommer så ministeren og lovgivningsmagten bagefter og legaliserer det, som domstolene i virkeligheden har gjort ude på et overdrev, de ikke havde retsgrundlag for. Det er jo sådan set det, der ligger i det. Jeg synes, det er galt, at man nedsætter bevisbyrden i disse sager. Jeg synes også, det er galt, at man strækker loven. Det plejer ministeren også at synes, hvis det er unge arbejdsløse, der strækker loven.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg skal endnu en gang prøve at fortælle hr. Knud Lind det med bagmændene. Hvis der er tale om en finansiel bagmand og det kan bevises, at der er tale om en bagmand, der har finansieret en handel, så er det den gældende straf, der rammer ham. Det, man opnår med dette forslag – når der står, at vi

vil kunne forbedre mulighederne for at ramme de egentlige bagmænd inden for narko-handlen – er at ramme bagmændene med en hæleridom i tilfælde, hvor vi ikke kan bevise, at de har været med til at planlægge og finansiere forbrydelsen. Det er derfor, politiet og anklagemyndigheden og justitsministeriet mener, at der er brug for denne lovændring.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg skal blot endnu en gang fortælle justitsministeren, hvad der står i justitsministerens egne bemærkninger til dette lovforslag. Jeg vil gerne have lov til at citere det én gang til for ligesom at få tømret det helt fast, at det ikke er noget, jeg er kommet med. Det er ikke nogle postuler, fremskridtspartiet er kommet med, det er ministerens egne ord i bemærkningerne, hvor man skriver, at man formentlig vil kunne forbedre mulighederne for at ramme de egentlige bagmænd inden for narko-handlen. Det skriver ministeren selv.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes, idet 13 stemte for, 109 imod.

§§ 1 og 2, ændringsforslag nr. 2, § 3, således ændret, og § 4

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af tinglysningsloven. (Tilbehør indlagt i en bygning).